Suojeluskuntalainen

Sunnuntaina 21 huhtikuuta 1918

N:o 4 | Lehti jaetaan ilmaiseksi joka sunnuntaiksi asiamiesten kautta | Toimittaja: Otto Karnisalo

3:Pääsiäisen jälk. sunnuntaina.

Parjaajain suun tukkiminen.

Se on Jumalan tahto, että te hywää tekemällä tukitte suun mielettömäin ihmisten ymmärtämättömyydeltä — niinkuin wapaat, ei niinkuin ne, joilla wapaus on pahuuden werhona, waan niinkuin Jumalan palwelijat. 1 Piet. 2: 15, 16.

Ihmisten keskuudessa on enimmäkseen wallalla sellainen tapa, että parjaajalle koetetaan antaa samalla ja wieläpä lisätyllä mitalla takaisin. Siitä on luonnollisena seurauksena, että syntyy omituinen kilpailu, jossa kumpikin pitää itseään woittajana. Semminkin owat moniaat naiset tulleet kuuluisiksi tällaisessa myrkyllisen kielenkäytön taidossa.

Tässä annetaan päinwastainen ohje parjaajan suun tukkimiseksi. Kehoitetaan nuhteettomaan waellukseen, jotta parjaaja sen johdosta pakotettaisiin tarkkaamaan moittimaansa tekoamme ja siten saatettaisiin arwostelemaan sitä päinwastaisella tawalla (w. 12). Kun kunnon ihmistä parjataan, johtuu se nim. mielettömäin, se on ajattelemattomien, ihmisten ymmärtämättömyydestä. Jatkuwalla hywällä waelluksella owat tuollaiset ajattelemattomat walistettawat. Heidän täytyy ruweta ajattelemaan, ja tätä tehdessään he ensin sanowat keskenään: „ei hän sittenkään liene niin kehno mies, kuin olemme luulleet". Tästä taas ei ole pitkä askel tunnustamiseen: „mutta oli se sittenkin oikea teko". Parjaajan suu meni kiinni. Parjaajasta tuli kiittäjä. Se oli woitto. Tällaisia woittoja tulee meidän nyt tawoitella. On luonnollisesti niitäkin, jotka parjaawat wastoin parempaa tietoaan, mutta heihin pysthy wielä wähemmin edellämainittu kilpailumenettely.

Tällaista ylewää suuntukkimistapaa tulee kristittyjen noudattaa, sentakia että owat **wapaita**, eikä alkuasteella olewia säätöjen orjia, jotka alituisella itsensäwaiwaamisella tahtowat etsiä Kaikkiwaltiaan suosiota. Wapaus on nim. welwoittawa tila. Se mikä woi käydä päinsä orja- ja kätyriluonteelle, ei sowi wapaalle.

Wapauteen kuuluu ylewyys. Wapaa käy awokatsein ja rinta kohollaan. Näin tekee tosin julkeakin, pitäen omatekoista wapauttaan pahuuden werhona. Mutta tämä on wapauden inhottawinta wäärinkäyttämistä. Mitään todellista wapautta se ei myöskään ole, waan sisällistä paheen orjuutta, jota koetetaan peitellä wapaan ryhdillä. Todellisesti wapaa on aina paremman tietoisuutensa welwoittama, kristitty nimenomaan tietämänsä Jumalan tahdon. Hän on Jumalan palwelija.

Suojeluskuntalaiset, wapaan Suomen pojat! Tukkikaa parjaajain suu hywällä käytöksellänne. Te ette ole kenenkään kätyrejä. Suora katse siis, ja rinta kohollaan! Mutta ei julkean konnan tawoin peittääksenne sisällistä matalamielisyyttänne, waan tietoisina wastuunalaisuudestanne wapaan maan wapaina miehinä.

Tämä koskee myöskin koko Walko-Suomea. Meidän on hywällä käytöksellämme saatawa wastustajamme ensin siihen ajatukseen, etteiwät ne porwarit sittenkään liene niin kelwotonta joukkoa, kuin olemme uskotelleet. Tästä pian johtuu toinenkin myöntymys: kyllä porwarit tekiwät oikein, kun wapauttiwat maan. Kun siihen on tultu, on woitto saatu. Sitten käsi kädessä eteenpäin.

Huonoa tuttawuutta.

„Woi s—li, kun minulla p—le ei olisi aikaa näyttää sinulle lupalippua." Tällaisen lauselman kuulin hywäntuulisesta parenminpuoleisesti puetulta suojeluskuntalaiselta lippua waativalle wartiomiehelle esikuntatalomme portilla, kun ensimäisen kerran käwin siellä asioilla.

Wai niin, ajattelin, näinkö asiat owatkin, ja esikoisuhrimme Einar Nissinen kun wielä kuolemanhaawoissaan lausui mielihywänsä meikäläisten joukossa Kämärän taistelussa wallitsewasta wakawasta mielialasta ja kauhusta, kun punaiset taisteliwat pimeyden ruhtinaan nimi huulillaan ja siis kuin hänen turwissaan.

Hywät suojeluskuntalaiset, niin miehistöön kuin päällystöön kuuluwat! Ei teille sowellu tuollainen tuttawuus. Te kuljette oikeilla

asioilla. Pois sitten huuliltanne kin wäärydenja walheen alkuumpanijan nimi sekä karkeassa että kaunistetussa muodossaan! Jos et usko hänen olemassaoloansa, mitä sitten esiinnyt olemattoman tunnustajana? Jos taas uskot, miten tahdot olla tuttawuudessa niin ilettäwän olennon kanssa?

Mutta ei tällä tarkoiteta sen pahempaa, sanot, se on wain tullut tawaksi. Ja kiroilewatpa ne herratkin. Niin herrat, mutta tietäähän jokainen, ettei nyt ole herrojen aika. Se puolustus ei mitään merkitse. Myönnettäwä on myös, että jos kerran tuollaisia asiaankuulumattomia puheen wahwikkeita on käytettäwä, niin on sittenkin sopiwampi miesten tapa käyttää pahuuden alkuperän nimeä kuin naisten tapa panna Herramme nimi kaikkine wäännöksineen mitä tolkuttomimpaan sanayhteyteen. Se on suorastaan raakaa. Pimeyden ruhtinaan nimen wäärinkäyttämisestä ei mitään suoranaista Jumalan kieltoa olekaan, niinkuin Herran nimen wäärinkäyttämisestä.

Mutta waikkakaan et mitään sen pahempaa asialla tarkoita, niin on sillä kuitenkin warsin wakawa puolensa. Asianlaita on niin, että mitä enemmän joku puhettaan wahwistelee, sitä wähemmän sitä uskotaan. Tunnen miehekkääksi tekeytywän miehen, jolla on älyä koko lailla, mutta wielä enemmän on sitä lisäilewinään korostetulla puhetawallaan. Seitsemäntoista wuotta sitten näin hänet kerran muutamassa pankissa pankinjohtajawanhuksen huoneessa hiljaisella äänellä wakuuttamistaan wakuuttelewan tälle asioistaan. Puhetta tuli paljon, ja ihmistuntijawanhus wain kuuntelee ja hymyilee, samassa kun kaiken aikaa katselee puhujaa silmiin. „Sinä walehtelet" oli johtajan suora, hymyilewä wastaus tosissaan olewalle miehelle, kun tämä oli lopettanut. Wieläkin on minulla johtajawainajan katse ilmieläwänä edessäni.

„Sinä walehtelet", se on ensimäinen waikutelma, mikä syntyy ajattelewassa, kun hän kuulee kirosanoilla wahwasti wahwistettua puhetta. Pitääkö meidän suojeluskuntalaisemme olla noitten walheen kengissä kulkewien raukkojen weroisia, joita aina täytyy epäillä? Älkää antautuko naurettawiksi tyhjäntoimittajakerskujoiksi, waan olkaa miehiä. „Sanasta miestä, sarwesta härkää." Kun suojeluskuntalainen sanoo „niin", niin oppikoot ihmiset kokemuksesta tietämään, että niin se asia on. Miten paljon sinä koetatkin wahwoilla kirosanoilla ja muilla ylimielisillä eleillä paisuttaa luotettawaisuuttasi, sitä raukkamaisempana, naurettawampana ja epäluotettawampana sinä toisten silmissä esiinnyt. Huligaaneille, joilla ei parempaa suuruutta ole, sopii tuo tapa paremmin, mutta ei uuden Suomen kunnon pojille.

Ennen ainakin käytettiin ylhäisiä puhuteltaessa paljon puhuttelutapaa „Teidän Ylhäisyytenne". Miten usein silloin oltiinkaan tekemisissä pönkitetyn ylhäisyyden kanssa. Pönkitetty suuruus on edessämme silloinkin, kun joudumme tekemisiin kiroilijan kanssa. Ei olisi sentähden hullumpaa, jos suojeluskuntalaiset ottaisiwat tawakseen puhutella kiroilewaa toweria hänen oikealla nimellään „Teidän Raukkamaisuutenne". Sillä sankariutta ei tuollainen tapa ilmaise. Sankarien sankari, Herra Jeesus, on nim. sanonut: „Olkoon teidän puheenne: 'Niin, niin', tahi: 'ei, ei'. Mitä siihen lisätään, se on pahasta."

Pikkupakinaa.

Pikkupojilla on tapana tuon tuostakin tuumiskella miksikä heidän on ruwettawa, kun tulewat suuriksi. Minulle ei koskaan juolahtanut mieleen muuta kuin joko sotilaaksi tai papiksi. Sotilasta minusta ei tullut muuta kuin puukiwäärillä warustettu, kun jatkalais-ranskalaisen sodan jälkimainingeissa käytiin sotaa Wiipurin ränstyneillä walleilla, ja lumipommin heittäjä, kun wenäläis-turkkilaisen sodan aikana oli Plewna walloitettawa. Asewelwollisuuskutsunnassa minusta tehtiin „ruunuraakki". Mutta sotilasluonne minulla sittenkin on. Kun maailmansodan alkaessa näin parrakkaan idän miehen wartioiwan Wilppulan siltaa, tunsin wasta oikein, mikä nöyryytys meille oli tapahtunut, kun sotalaitoksemme oli häwitetty. Oikein teki mieli ottaa toiselta aseja sanoa: „mene sinä kotiisi waimosi ja lastesi luo, kyllä minä jään tänne siltaamme wartioimaan". Nyt ei minusta kuitenkaan enää ole aseitten käyttäjäksi.

Mutta suojeluskuntalainen tahdon minäkin olla; kotiemme, maamme ja oikeutemme suojaajana. Koko elämäni on kulunut suojaamistyössä. En woi nytkään olla poissa, kun on wapaa Suomi suojattawa. Ei ole leikintekoa, kun maa on wapautettawa punaisten ja heidän kätyriensä sorrosta. Minä sydämestäni kunnioitan teitä, joitten on oltawa rintamassa tätä waaraa torjumassa. Mutta waikeudet eiwät lopu, kun teidän asetehtäwänne on suoritettu. Raastetussa Suomessa on sen jälkeenkin elettäwä. Saadaanko isketyt haawat menemään umpeen, riippuu niin paljon siitä, jaksatteko jatkuwasti pyhä sitkeellisen suuttumuksen kannalla, wai pääseekö intohimoinen kiihtymys wallalle. Edellisellä on puhdistawa ja rakentawa waikutus, jälkimäisellä repiwä. Minun tehtäwäni on selwitellä tämäntapaisia asioita. Onhan kyllä komeampaa huitoa miekalla kuin suulla. Mutta älkää minunkaan tehtäwääni halweksiko. Olen wilpitön ystäwänne ja ymmärrän woitettawat waikeutenne. Ottakaa sentähden wastaan ystäwän tukea tarjoawa käsi ja päästäkää minutkin joukkoonne. Minä olen myöskin „Suojeluskuntalainen".

Sortawala 1918
Suomen Kirkon Sisälähetysseuran Kirjapaino.